

Entrevista a Josep Maria Cullell, candidat per CiU a l'alcaldia de Barcelona

“Pasqual Maragall és l'home del PSOE a Barcelona”

A menys de tres mesos de les pròximes eleccions municipals, el candidat per Convergència i Unió (CiU) a l'alcaldia de la Ciutat Comtal, Josep Maria Cullell, explica a EL TEMPS quin és el seu projecte per a Barcelona i en què difereix de l'actual.

Si vostè podria escollir la nacionalitat en el carnet d'identitat, ¿quina posaria, catalana o espanyola?

—Home, aquestes preguntes de ciència ficció no m'acaben de convèncer. Evidentment que pot haver-hi un moment determinat que, dins de la legalitat...

—Bé, jo li ho preguntava pel fet que vostè, en més d'una ocasió, ha manifestat que li agradaria potenciar Barcelona com a capital de Catalunya.

—Sí, és clar. Però passa que jo sóc un tio que toca molt de peus a terra, ¿saps?, no m'agrada fer volar coloms. Crec que fins i tot sent respectuós amb la Constitució, dins del que és la Constitució actual, doncs és possible que en els carnets d'identitat de la gent hi figurés (en el meu cas) la nacionalitat catalana.

—¿Quin creu que són els mecanismes que s'haurien d'aplicar per fer de Barcelona la capital de Catalunya?

—Bé, Barcelona ja és la capital de Catalunya. Durant aquests anys en què s'ha volgut ofegar la nacionalitat catalana, gràcies que Barcelona té el pes que té, Catalunya ha aguantat, per dir-ho així. És una cosa òbvia, i no caldria que figurés en una normativa, ni fins i tot en una Carta Municipal; però des de fa un temps, des de l'ajuntament socialista hi ha hagut molt d'interès a remarcar que Barcelona era capital metropolitana, capital mediterrània, capital olímpica, capital industrial, capital "laboriosa" (així, entre cometes), i tantes coses...; menys capital de Catalunya —potser com a peatge que havien de pagar al PSOE—. Per tant, és bo que en aquests moments fins i tot en els papers, d'una forma explícita com pot ser en una Carta Municipal, Barcelona hi figuri com a capital de Catalunya.

El que passa és que ser capital de Catalunya comporta unes exigències per a Barcelona, com ser una capital acceptada per tothom, des del respecte i la soli-

daritat i no des de la imposició. És a dir, que la força de Barcelona ha de potenciar el país, mai anorrear-lo.

—Vostè parla del "peatge" que ha de pagar Pasqual Maragall al PSOE. ¿Peatge a canvi de què?

—Bé, per part dels socialistes s'ha intentat fer de Barcelona una ciutat-estat. Des de la prepotència que els caracteritza —prepotència a l'estil de la que es veu a la pel·lícula *Esquilache*, dels dèspotes il·lustrats—, han volgut fer una ciutat sense comptar amb la resta del país. Com diu Montserrat Roig, com si hi hagués un mur de Berlín al voltant de Barcelona.

I ens trobem que aquesta ciutat prepotent és mediterrània, és olímpica, és metropolitana, és el nord del sud...; però en cap cas és la capital d'una nació: Catalunya. Aquest és el peatge ideològic que els socialistes catalans paguen al PSOE. I tot a canvi del suport que en aquests moments reben del govern central.

—¿Vostè no pagaria aquest peatge?

—No, perquè pertanyo a un partit nacionalista, i sempre hem definit el paper de Barcelona com la màquina de tren que ha d'estirar de tots els vagons, però tenint present que són els vagons els que li donen la raó de ser. Aquest és el paper que jo intentaria que jugués Barcelona.

—¿Però no perdria el suport del govern central?

—No. Tindria un govern central amb el qual hauria de discutir i entendre'm, com m'hi vaig entendre durant l'època en què vaig ser Conseller de la Generalitat de Catalunya.

—Objectivament: ¿se'n podria traurer tant?

—Més. Jo crec que més. De fet, l'equip socialista de l'ajuntament de Barcelona ha complert molt bé la màxima d'Alfonso Guerra que deia "el que se mueva, no sale en la foto". Un exemple: Barcelona ha rebut unes aportacions

econòmiques importants pels Jocs Olímpics, d'acord. Però aquestes aportacions són molt inferiors a les que ha aconseguit Sevilla per l'Expo '92, o fins i tot Madrid amb motiu de la seva capitalitat cultural del mateix any.

D'altra banda, amb el tema del cadastre hi ha hagut molts alcaldes que han anat a protestar a Madrid. Nosaltres mateixos vam interpelar sobre aquesta qüestió al ministre Solchaga. Bé, Pasqual Maragall no ha dit absolutament res sobre el cadastre. ¿Per què? Doncs perquè el seu silenci és una altra part del peatge que ha de pagar al PSOE.

—¿Amb això m'està dient que Pasqual Maragall és l'home del PSOE a Barcelona?

—És clar que ho és! I això és el que s'ha de posar de manifest. Ell intenta que això no es vegi, i per aquesta raó crea els "Amics de Pasqual Maragall", per fer veure que són una colla d'amics que volen un alcalde. Pasqual Maragall és més que tot això, és l'home més important del PSOE a Barcelona. El que passa és que a ell no li interessa remarcar-ho perquè sap que hi hauria un electorat que se li podria escapar.

En aquestes pròximes eleccions municipals només hi ha dues opcions: una, Pasqual Maragall, que és l'home del PSOE, de Felipe González, d'Alfonso Guerra, d'Obiols i de Sala; i una altra, que és Josep Maria Cullell, que és l'home de Convergència i Unió, de Pujol, de Roca, etc.

—Si Pasqual Maragall sortís reelegit com alcalde de Barcelona, i per tant hagués de presidir els Jocs Olímpics ¿vostè creu que serien els Jocs del PSOE, d'Espanya...?

—Home, jo espero que ell es corregeixi, ¿no? Evidentment que els socialistes han volgut fer dels Jocs Olímpics uns Jocs de partit. Ja ho vaig denunciar-ho quan Felipe González va venir a visitar les instal·lacions olímpiques: Pasqual

Maragall només va avisar els seus, els del partit, com si les instal·lacions olímpiques fossin una *finca*. Espero que si Maragall guanya les eleccions, que no ho desitjo, rectifiqui aquest aspecte.

Pasqual Maragall és un alcalde molt de partit, i això es nota en tot. Es nota en els seus enfrontaments amb la Generalitat, amb el Barça, amb la Fira... Per això jo sempre dic que no es baralli amb tothom.

—*Si vostè fos elegit alcalde de Barcelona, i per tant li toqués presidir els Jocs Olímpics, ¿donaria peu a una protesta com la que va haver-hi quan es va inaugurar l'Estadi de Montjuïc?*

—Jo intentaria ser sensible sobretot amb les formes, ja que en qüestió de la llengua i altres coses està tot estipulat. M'agradaria que la gent de tot el món se n'adonés que els Jocs es disputen en una ciutat, Barcelona, que és la capital d'un país que es diu Catalunya.

—*Un dels punts claus de la seva campanya serà la crítica a Maragall per la seva política d'aparador.*

—Sí, és el seu estil de fer política, que consisteix més a aparentar que a fer. Nosaltres pensem —sense menysprear en absolut que s'hagi potenciat el disseny i una sèrie d'obres que mereixen l'aplaudiment dels professionals de l'arquitectura— que s'ha de posar l'èmfasi en la conservació d'aquesta obra. I, evidentment, en resoldre els problemes diaris dels ciutadans, en millorar la seva qualitat de vida.

—*¿Pensa que no ha millorat la qualitat de vida del barceloní...?*

—¡Home...! Es clar que sí, perquè en aquest món tot millora. L'únic que dic és que hauria pogut millorar molt més del que ho ha fet.

—*¿Quan parla de política d'aparador és referint-se senzillament a màrqueting?*

—Evidentment. Es tracta d'una política en la qual compta més el que sembla que el que és. Hi ha un exemple que nosaltres posem molt com a paradigmàtic de dues maneres de fer política: en la campanya de "Barcelona, posa't guapa", els socialistes facilitaven subvencions i avantatges fiscals a tots els propietaris que arreglessin la façana de les seves cases. Em sembla molt bé. Nosaltres vam demanar —però no se'ns va fer cas— que els mateixos beneficis es donessin als propietaris que volessin fer la rehabilitació per dins, que és on la gent hi viu i, per tant, on hi nota més les mancances.

—*Si no recordo malament, quan es va esfondrar l'edifici del carrer Borrell, vostè va dir que allò afectaria electoralment Pasqual Maragall.*

"M'agradaria que la gent de tot el món se n'adonés que els Jocs es disputen en una ciutat, Barcelona, que és la capital d'un país que es diu Catalunya".

JORDI MORERA

—No, jo no vaig dir això. Em vaig referir només que a la gent se li posava de manifest, després de les explosions de gas, de les inundacions, de les cases que queien, que en aquesta ciutat no tot era tan *guapo* com semblava. Fins i tot en problemes que s'escapaven del que eren purament competències municipals.

I que en aquest sentit, em semblava i així ho detecten les enquestes, que aquests fets feien perdre l'estat de gràcia a Pasqual Maragall. Una mica com si la gent constatés que aquella no era la ciutat dels *prodigis* que els havien pintat.

—*La seva opció electoral es basa en l'oposició a la ciutat dels prodigis?*

—No, mira, el criteri immediat és dir: bé, ¿vostès què volen? ¿Volen una Barcelona per veure, per ensenyar —que és el que diuen els socialistes— als turistes, als atletes, als barons del COI, als alts executius..., o vostès volen una Barcelona per viure-hi?

—*¿Vostè s'imagina inaugurant els Jocs Olímpics com a alcalde de Barcelona?*

—Sí, jo m'hi veig. I la prova és que no he comprat ni entrada.

—*Si vostè fos un ciutadà normal, ¿marxaria fora de Barcelona durant la celebració dels Jocs?*

—No. Em fa molta il·lusió assistir a

un fet històric per a la ciutat de Barcelona, i per tant per Catalunya, com seran els Jocs Olímpics. Sé que hi hauran algunes pegues, però em sembla que la il·lusió que significa per aquesta ciutat, per aquest país, projectar-se al món, és molt important de viure.

—*Vostè ha afirmat en més d'una ocasió que a Barcelona hi havia especulació.*

—Aquesta és una qüestió en la qual els historiadors tindran l'última paraula. Jo crec que a Barcelona, aquests anys que el preu del sòl ha pujat moltíssim, òbviament que hi ha hagut persones que s'han enriquit comprant i venent. Si a això vostè en vol dir especulació, en aquests sentit sí que n'hi ha hagut.

Si per especulació s'entén obtenir avantatges i saltar els processos habituals que la normativa urbanística assenyala, últimament, pel que fa referència als hotels, en algun cas també s'ha donat. A vegades, des de l'ajuntament i en concret des d'alguna àrea de gestió urbanística, no s'ha estat prou curós a evitar que les plusvàlues generades per la transformacions d'usos d'alguns sòls públics no revertissin de manera única a la ciutat.

—*¿A vostè li preocupa la seguretat ciutadana?*

—Bé, ja sé que la seguretat ciutadana és una d'aquelles coses que fa riure a l'alcalde, però nosaltres continuem dient el mateix, que Barcelona és una de les ciutats més insegures que hi ha a l'estat espanyol, i les estadístiques així ho demostren. La inseguretat ciutadana només es pot resoldre amb una presència molt continuada de la Guàrdia Urbana a la ciutat, als carrers. D'una Guàrdia Urbana de la qual sempre hem defensat la figura del guàrdia de barri, molt semblant al *bobby* anglès; és a dir, una persona que ha de ser coneguda per la gent del barri, i que ell, per la seva banda, ha de conèixer també aquesta mateixa gent. Una persona que actués d'una manera preventiva, i que la seva sola presència fos disuasòria de cara a cometre qualsevol malifeta.

—*¿Per què diu que això fa riure a l'alcalde?*

—Perquè cada vegada que parlem del guàrdia de barri, se'n riu. Diu que això no té cap importància... Però, en fi, tan se val. Nosaltres, si guanyem, drem a terme una reestructuració de la Guàrdia Urbana, un cos que ha patit també les conseqüències polítiques de dotze anys de socialisme.

Eduard Company